

Evenwel werden ze gevonden en toen de vijand naderde en de strijd verloren leek sprongen de laatste krijgers van de rotsen de dood tegemoet. Hiermee hadden de Spanjaarden definitief het eiland veroverd want het waren meteen de laatste guanchen....

De doden werden gebalsemd en opgebaard op een bedje van palmladeren. Vervolgens werd het stoffelijk overschot gewikkeld in geitenvellen en werd de dode overgebracht naar een afgelegen grot.

Ook in het stuwmeer van Sorrueda staat weinig water. Zoals de meeste meren op Gran Canaria wordt het water dat hier wordt opgevangen gebruikt om er drinkwater van te maken.

Drinkbaar water is in veel bergdorpen nog altijd een probleem. Toen we in het bergdorpje Soria waren hebben we zelf gezien dat er een tankwagen naar boven kwam gereden met drinkbaar water.

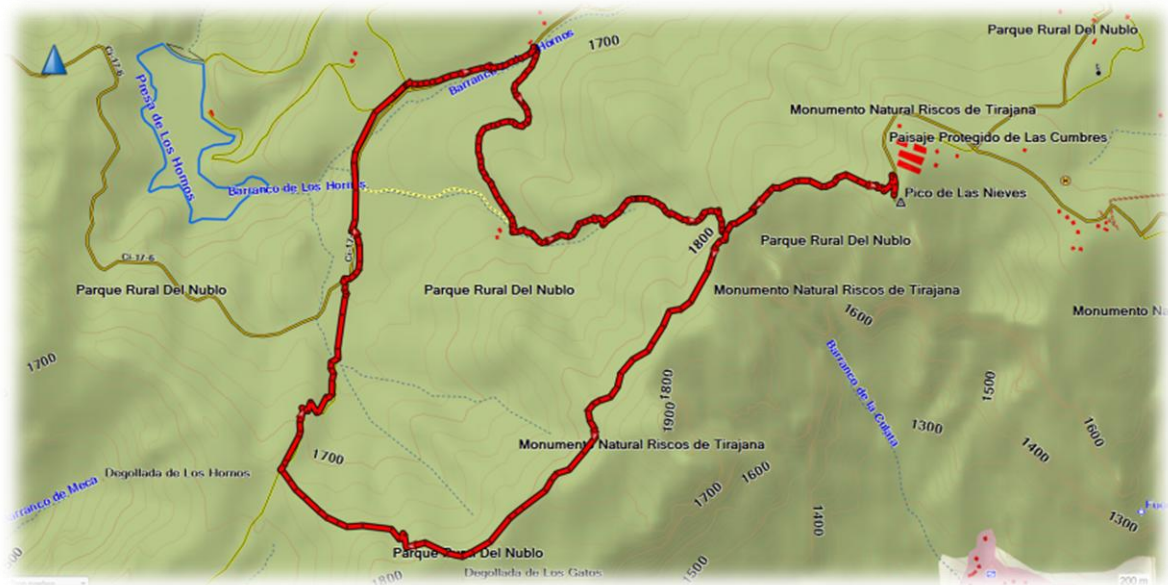
Voordat in 1964 de eerste ontziltingsinstallatie in gebruik werd genomen, moest al het water per schip worden aangevoerd. Nu is ieder groot complex voorzien van een eigen installatie.

Het water op de Canarische eilanden is niet drinkbaar. Niet dat je er ziek zult van worden maar het smaakt nogal zout. Je kunt er wel je tanden mee poetsen en er eventueel koffie of thee mee zetten. De eilandbewoners zelf drinken ook liever water uit flessen.

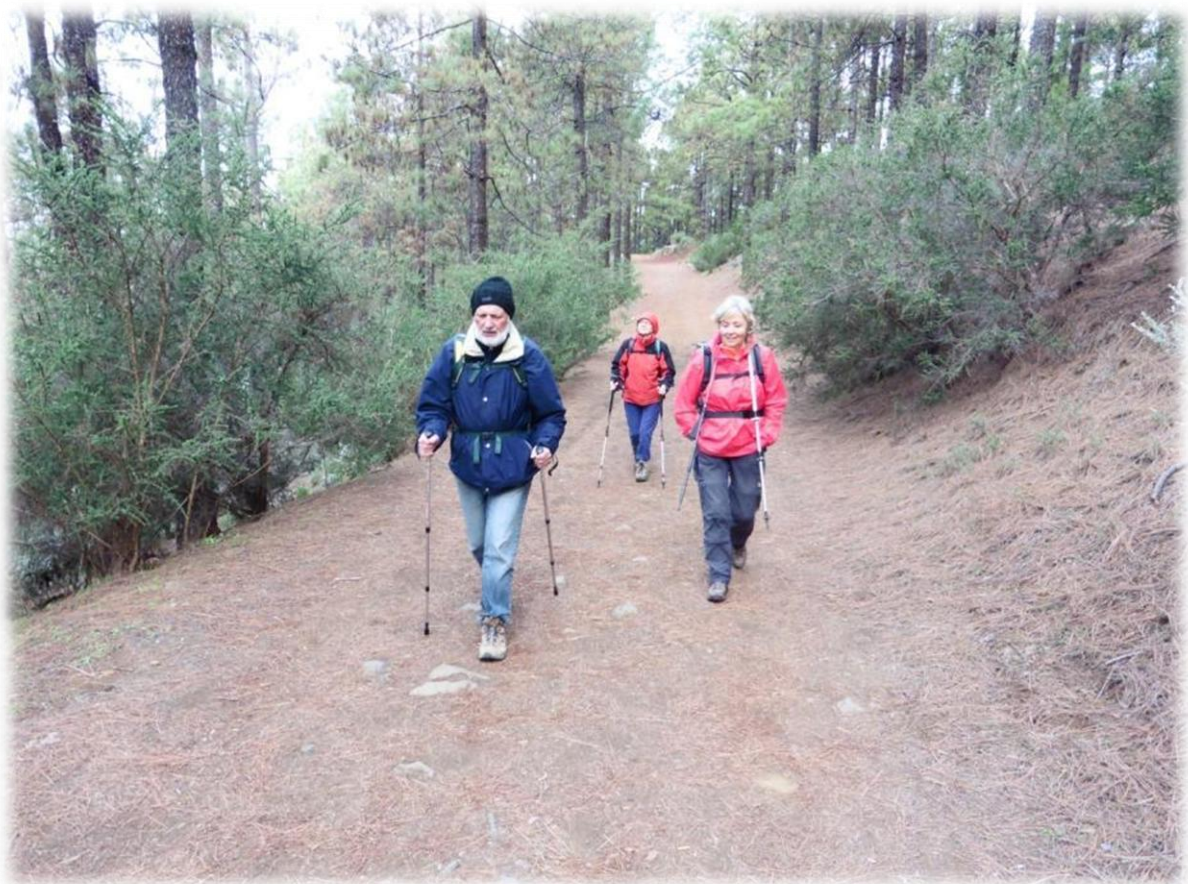
Zondag 15 januari 2017

- Soort : Luswandeling Nr. 8
- Plaats : Llanos
- Afstand : 7 km
- Stijgen : 400 m
- Dalen : 400 m
- Duur : 4 uur

Vandaag gaan we naar het dak van Gran Canaria, Pico de las Nieves 1950 m. Dit is meteen het hoogste punt van het eiland en wordt ook wel de sneeuwtop genoemd.

Bij vertrek is het slechts 4° C dit terwijl het aan de kust 22° C is. Maar we zijn er op voorzien en zijn dan ook warm ingeduffeld.

Juist onder de top treffen we een groepje kanarievogels aan in een struik. Deze vogels leven er, van nature uit, in het wild. De eilanden zijn niet vernoemd naar de kanarievogel, het is net andersom, de kanarievogel is vernoemd naar de eilanden.

Samen met Guido sta ik op de top. Myriam heeft zich 50 m onder de top genesteld in een zonnig hoekje en wacht daar op onze terugkeer. Josine liet de laatste 5 m aan haar voorbijgaan omdat men de laatste meters dient te klauteren.

Als de wolken zich even terug trekken is het op de top genieten van het fabelachtige uitzicht. Het is er wel bitter koud maar echt vriezen doet het niet want ik zie nergens ijsvorming. Nadien brengen we een bezoek aan het historische plaatsje San Bartolomé de Tirajana.

Deze regio staat bekend om de plantages met amandelen, pruimen, perziken en kersen, die worden gebruikt voor de productie van wodka en likeuren. Deze fruitsoorten vormen een extra speciaal ingrediënt in de voor San Bartolomé kenmerkende specialiteiten Guindilla, een kersenlikeur en Mejunje, een zoet mensel van honing, rum en citroen.

Voor we terug naar ons vakantiehuisje keren doen we nog een korte wandeling in de “Sahara” van Gran Canaria, de beroemde duinen van Maspalomas.

Maandag 16 januari 2017

- Soort : Luswandeling Nr. 1 en 9
- Plaats : La Goleta
- Afstand : 13 km
- Stijgen : 800 m
- Dalen : 800 m
- Duur : 6 uur

Vandaag is het onze laatste stapdag en we zullen meteen twee bekende wandelingen doen. De eerste wandeling trekt jaarlijks miljoenen wandelaars aan, het is de wandeling naar de Roque Nublo. De tweede wandeling brengt ons naar de verborgen grotten van de Heer waar we tevens een spectaculaire ontdekking zullen doen.

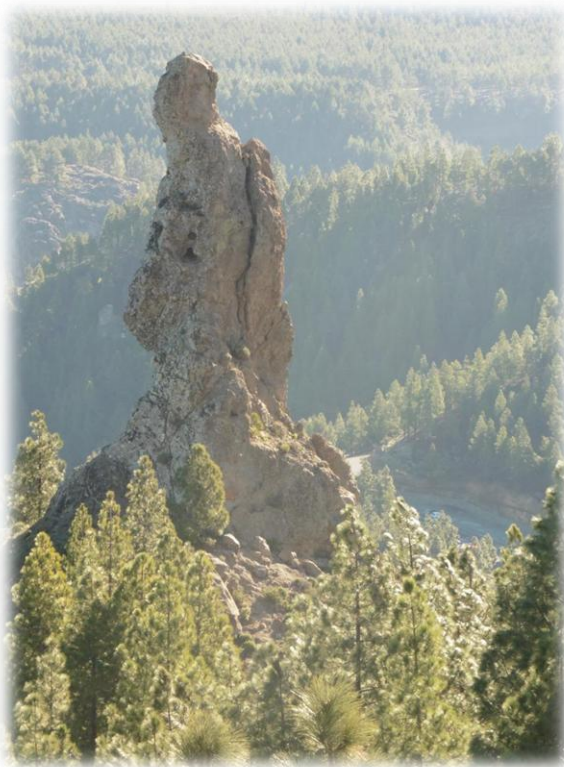
Tijdens onze klim zien we de hoogste berg van Tenerife “El Teide” boven de wolken uitsteken. Het is de eerste maal dat ik in deze periode geen sneeuw zie liggen op de Teide.

Onderweg komen we ook de biddende monnik tegen. Deze rots kijkt uit over het onderliggende dorp Tejeda. En zolang de monnik zijn rugzak draagt zal Tejeda beschermd blijven.

De 1813 m hoge Roque Nublo of wolkenrots is het herkenningsteken van Gran Canaria. Enkel Pico de las Nieves is met zijn 1950 m de hoogste berg op Gran Canaria en bevindt zich vlak naast Roque Nublo. Rechts is Roque Nublo en het gesteente links ervan noemt men de kikker omdat deze rots, vanuit welke hoek men hem ook bekijkt, lijkt op een kikker. Roque Nublo verheft zich als een gigantisch beeldhouwwerk 65 m boven de grond. Het is het overblijfsel van een oude vulkaanpijp, die door erosie werd afgesleten. Alleen het harde kerngesteente wist de kracht van water en wind te trotseren.

De rots met het gat in bevindt zich in de buurt van de biddende monnik. Het is de ring van de monnik. Het stenen kruis in Tejeda is het geografische middelpunt van Gran Canaria.

In het centrum van Tejeda staan er permanent kraampjes met prullaria om de toeristen te bedienen. Voorbij deze kraampjes begint onze tweede wandeling.

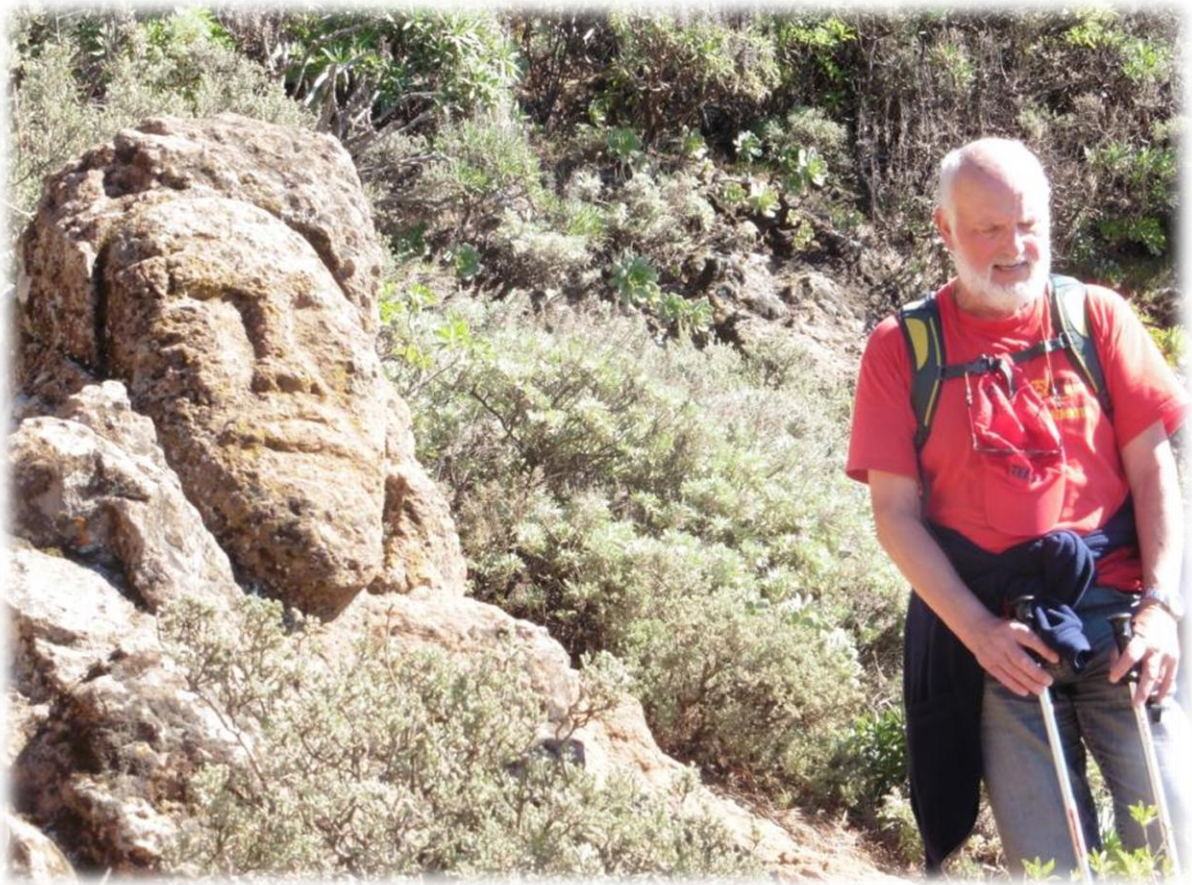

De grotten “El Caballero” is een archeologisch complex bestaande uit 12 grotten waarvan men er 7 kan bezichtigen. In de volksmond gaat het verhaal dat de grotten werden bewoond door heksen.

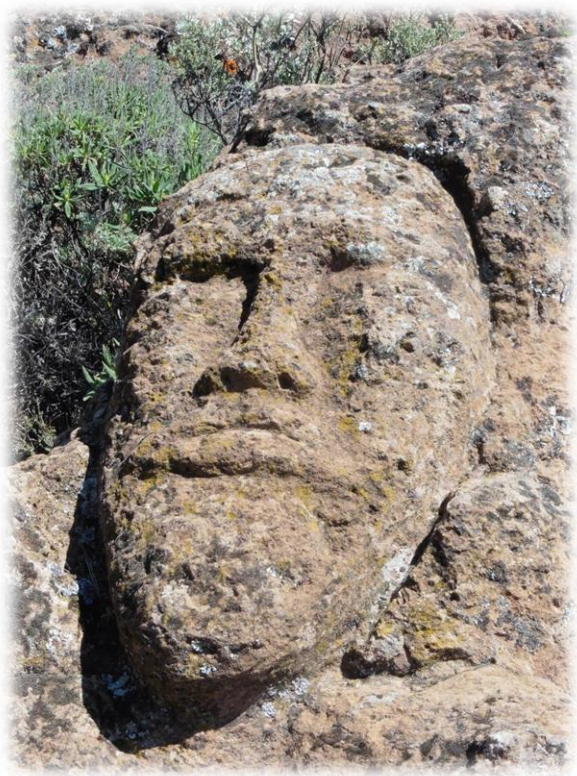
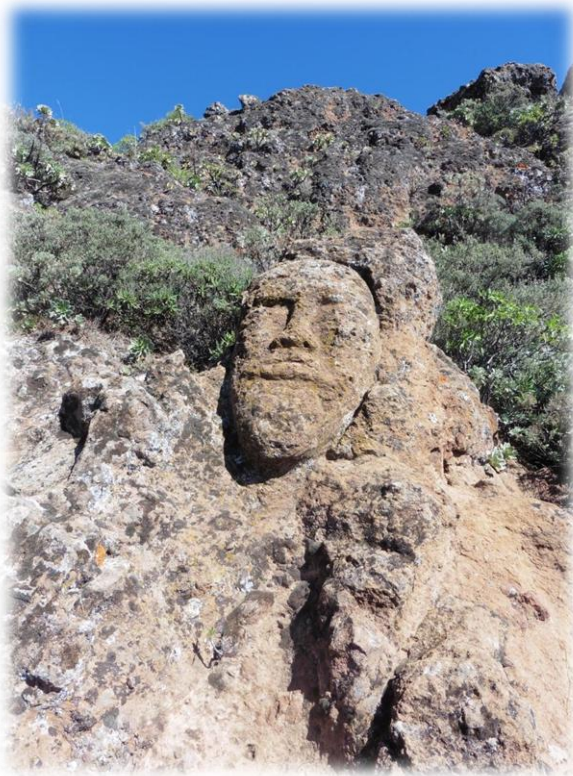

In de grootste grot vonden ze kommetjes, rotsschilderingen in de vorm van een omgekeerde driehoek, symbool van de vrouwelijke fertiliteit. Ook de aanwezigheid van kanalen voor het water kan gezien worden als symbool voor de fertiliteit. Zeker is dat deze plek, ook nu nog, een magisch-religieuze sfeer uitstraalt.

Op zoek naar nog meer grotten wringen we ons door de maquis. Hierbij vindt Guido een steen waarin een hoofd is gekerfd. Vermoedelijk is dit eveneens het werk van de guanchen.

We vragen ons af of wij soms de eersten zijn die deze steen hebben gevonden. Feit is dat we over deze steen niets vinden op het internet en dat alle grotten waarin zich een inscriptie bevindt afgesloten worden met hekkens. Deze prachtige steen heeft echter geen enkele bescherming.

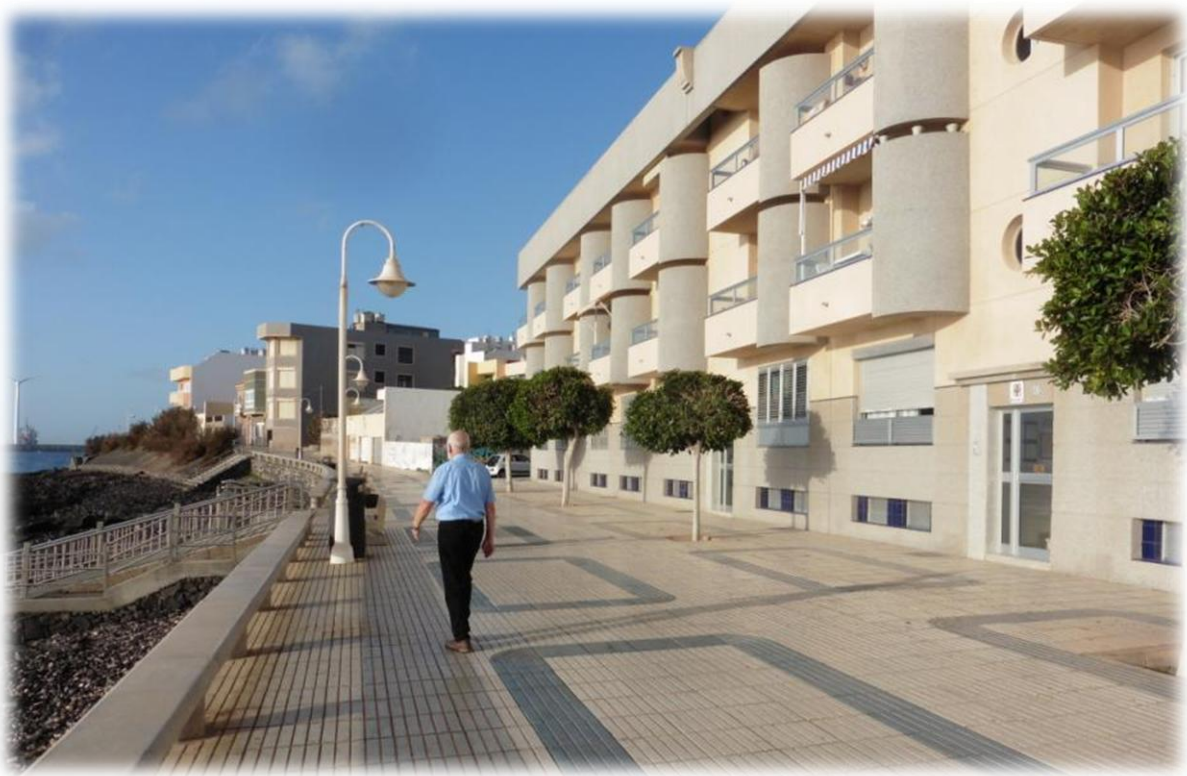
Na onze wandeling brengen we een bezoek aan het sfeervolle bergdorpje Tejeda dat gelegen is aan de rand van de gelijknamige Caldera. Hier komen wel veel toeristen maar dat moeten we er dan maar bijnemen.

Ooit wou men hier in het dorp een openluchtmuseum bouwen. Vandaar dat men hier en daar wat rare zaken tegen komt in het dorp, zoals ingemetselde oude naaimachines.

Terwijl de dames zich bij de kapster bevinden doen Guido en ikzelf nog een wandelingetje aan de kust, in de buurt van onze woning.

Nog even genieten van de laatste zonnestralen voordat we terugkeren naar het koude België waar het nu ook overdag vriest.

Het was terug een prachtig verlof met een aangename groep. Ik heb hier terug nieuwe wandelingen ontdekt en kan nog dikwijls terugkomen want de wandelmogelijkheden hier zijn enorm. Ook het vakantiehuis viel erg mee. Als we terugkomen, vermoedelijk januari 2018, zouden we graag terug dezelfde woning willen huren. Meer reisverslagen van ons vind je op www.ludwigdhaese.be

Myriam De Rese	:	mdrese@hotmail.com
Josine Rommens	:	rommens.josine@skynet.be
Guido Melis	:	guido.melis@telenet.be
Ludwig D'Haese	:	benaltijdweg@gmail.com

Tekst : Ludwig D'Haese

Foto's : Guido Melis en Ludwig D'Haese